

staae Spørgsmaal om, hvorvidt denne Forpligtelse for Regjeringen til at høre Kirkeraadet skulde strækkes, og det er alene for at undgaae saadanne Spørgsmaal, at Majoriteten har indskrænket sig til det Udtryk, at „Reglen“ skulde Kirkeraadet høres.

Kirke- og Underviisningsministeren: Jeg kan med Hensyn til de foreliggende Paragrafer af Forslaget fatte mig i stor Korthed. Hvad Indholdet af § 2 angaaer, har jeg tidligere haft Leilighed til at udtale, og gjentager det her, at efter min fulde Overbeviisning er en saadan Sammensætning af Kirkeraadet baade fuldkommen vel begrundet og den eneste virkelige i Tiden varige og betryggende. Jeg troer, at en Sammensætning af en saadan Bessaffenhed, hvor Kirkens øverste Tilsynsmænd have deres stiftede Plads, og hvor iøvrigt Antallet i det Hele bliver lige af Lægfolk og Geistlige, er netop en saadan, som man tilsigter. Hvad derimod §§ 3 og 4 angaaer, da kan jeg ikke Andet end tilbagefalde i Erindringen, at der under Forhandlingerne i Kirkecommissjonen, hvori saavel jeg som den ærede Drdsfører havde Deel, og hvor vi sluttede os sammen om et Forslag, som dengang vandt Majoritet, blev med Hensyn til Competencen for et eventuelt Kirkeraad udtalt, at det, som det kom an paa, var, at Forhandlingerne om de reent kirkelige Sager bleve frigjorte fra Nødvendigheden af at maatte bringes frem paa Rigsdagen, medens man derimod gik ud fra, at det ikke var saa paatrængende nødvendigt, men havde sin Betænkelse, at der blev tilslagt Kirkeraadet en egentlig Andeel i en lovgivende eller besluttende Myndighed. Man er her, som det vil sees af Forslagets § 3, som den nu foreligger, afvejet i begge Retninger derfra. Jeg troer ikke, at Afgjøelsen i den sidste Retning kan være af nogen særegen Fare, skjøndt jeg vel antager, at der endnu kan være endeel Betænkelse hos flere mod saaledes strax at give det Organ, der maatte komme tilstede, en egentlig besluttende Myndighed. Det var imidlertid forudsat, at det dog var Noget, der snart vilde naaes til, og jeg skulde derfor ikke antage, at der heri ligger nogen væsentlig Hindring. Derimod kan jeg ikke

nægte, at jeg antager det for Noget, der vil vanskeliggjøre en saadan Dannelselse af Kirkeraadet, ialtsald noget svække Distet om og Iveren for Tilvebringelsen af et saadant, naar der ikke blev tilvebragt det Resultat i den anden Retning, som tilsigtedes, nemlig, at de offentlige Forhandlinger af de reent kirkelige Sager bleve indskrænket til at finde Sted i et saadant valgt Kirkeraad. Det er vistnok Tilfældet, at man har søgt noget at sjerne Mislighederne ved Bestemmelsen, som er givet i Slutningen af § 3; men det vil jo, trods denne, ikke kunne undgaaes, at enhver Afgjøelse, der maatte finde Sted af kirkelige Ansiggende i Kirkeraadet, ville komme under den fuldstændigste Discussion og Debat i Rigsdagen. Jeg troer nu ikke, at Rigsdagen i sin Heelhed kan ønske at faae en sliig Discussion bragt frem; men paa den anden Side vilde det dog meget let blive Tilfældet, naar engang Sagerne bragtes frem, at der saa blev en betydelig Discussion i Rigsdagen, hvorved der let kunde fremkomme en vis Modsatning mellem Rigsdagen og Kirkeraadet, som hverken for den ene eller den anden af disse Corporationer kunde anses for ønskelig, ligesom det vilde udøve en Indsydelse paa Forhandlingerne i Kirkeraadet, naar dets Beslutninger skulde være Gjenstand ikke blot for et Placet fra Stans Side, som en æret Landstingsmand ytrede, men for en udsørlig Forhandling i en ganske anderledes sammensat Forsamling. Jeg kan ikke troe, at der fornuftigvis paa nogen Maade skulde være Noget at indvende imod den Afgjøelse, at reent kirkelige Sager afgjordes ved Forhandling med Kirkeraadet, naar et saadant bragtes tilstede, og jeg har den fulde Overbeviisning, at dette mere end noget Andet vilde lede til at styrke Interessen for Tilvebringelsen af et saadant Organ. Med Hensyn til Bestemmelsen i § 4 skal jeg heller ikke opholde mig videre, ligesaalidt som ved Erindringsforslaget. I Kirkecommissjonen var der jo gaaet ud fra, at Betænkning skulde indhentes over alle disse Sager. Jeg kan imidlertid ikke troe, at der vilde være nogen væsentlig Grund til at frygte et andet Resultat, om ogsaa Forfristen blev givet saaledes, som den af Udvalget er givet. Der vil jo dog alligevel